ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

ΠΩΣ ΓΙΝΟΝΤΑΙ Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΕΣ

Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι τὶς περισσότερες φορὲς βοηθάει καὶ ἡ τύχη γιὰ νὰ σχηματισθοῦν ἡ μεγάλες περιουσίες. Καὶ νὰ μιὰ τελευταία ἀπόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ αὐτοῦ.

Ὁ Ρὰλφ Μίτσελλ ἦταν ὥς πέρσι ἐφημεριδοπώλης στὴ Νέα Ὑόρκη. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως εἶχε κατορθώσει νὰ ἐφεύρῃ ἕνα νέο σύστημα τιράντας. Ἐπειδὴ δὲ εἶχε κ' ἕνα μικρὸ κεφάλαιο 200 δολλαρίων σκέφθηκε ν' ἀνοίξῃ ἕνα μικρὸ πρατήριο τιραντῶν, ὅπερ καὶ ἔπραξε.

Εἶνε ὅμως ἀδύνατον νὰ πουλήσῃ κανεὶς τίποτε στὴν Ἀμερικὴ ἂν δὲν κάνῃ πρῶτα ρεκλάμα. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Μίτσελλ, ἔδωκε στὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης» μιὰ μικρὴ ρεκλάμα, στὴν ὁποία ἐξεθείαζε τὰ προτερήματα τῆς «τιράντας Μίτσελλ».

Ἐξαφνα ὅμως, καὶ ἐντελῶς τυχαία συνέβη μιὰ διαβολικὴ σύμπτωσις. Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ λογιστηρίου τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδας ἔκαμαν λάθος κ' ἐδημοσίευσαν τὴν μικροῦλα ἀγγελία τοῦ Μίτσελλ ὁλοσέλιδη !...

— Ἐχάθηκα ! Πῶς θὰ πληρώσω τώρα, ἔλεγε τὴν ἄλλη μέρα, τραβώντας τὰ μαλλιά του ὁ Μὶτσελλ, ὅταν εἶδε νὰ δημοσιεύεται ὁλοσέλιδη ἡ ἀγγελία του.

Τὴ σκέψι ὅμως αὐτὴ δὲν ἔκανε πολλὴν ὥρα. Γιατὶ σὲ λίγο ἄρχισαν νὰ μαζεύωνται χιλιάδες πελάτες στὸ μαγαζί του καὶ ὥς τὸ βράδυ εἶχε ξεπουλήσει ὅλες τὶς τιράντες ποὺ εἶχε κατασκευάσει μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ τὶς πουλοῦσε σ' ἕνα χρόνο τουλάχιστον !

Οἱ προμηθευταὶ του βλέποντας τὴν ἐπιτυχία του αὐτὴ καὶ νομίζοντας πὼς ἔχουν νὰ κάνουν μὲ κανένα μεγαλοφυῆ ἐπιχειρηματία ἐδέχθηκαν πρόθυμα νὰ τοῦ κάνουν ἀπεριόριστες πιστώσεις. Ἔτσι ὁ Μίτσελλ θρ.ἀμβευσε μὲ τὶς τιράντες του κ' ἔγινε ἑκατομμυριοῦχος !

Αὐτὰ ἔγιναν τὸν περασμένο χρόνο. Σήμερα ὁ κύριος Μίτσελλ εἶνε πλέον δισεκατομμυριοῦχος !...

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ ΤΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ὁ καρδινάλιος Ρισελιὲ ἦταν πολὺ μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος. Γι' αὐτό, πολλὲς φορὲς διέκοπτε ξαφνικὰ τὴν ἐργασία του καὶ καλοῦσε τοὺς γελωτοποιούς του, ἰδίως δὲ τὸν πιὸ φημισμένο ἀπ' ὅλους, τὸν Μπονορομπέρ, γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσουν.

Ἔμενε μαζί τους ἐπί μερικὰ λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ κατόπιν τοὺς ἔδιωχνε καὶ ἐσυνέχιζε τὴν ἐργασία του.

Ὁ Μπονορομπὲρ αὐτὸς ἦταν τόσο καλὸς γελωτοποιός, καὶ προκαλοῦσε τόσην ἄδολη εὐθυμία στὸν Ρισελιέ, ὥστε ὁ ἰατρὸς τοῦ τελευταίου Σιννουᾶ, ὁσάκις ἦταν ἄρρωστος, τοῦ ἔλεγε·

— Θὰ καταβάλωμε, Πανιερώτατε, κάθε δυνατὴ προσπάθεια γιὰ νὰ σᾶς ἀποδώσωμε τὴν ὑγεία σας. Ὅλα τὰ γιατρικὰ ὅμως τὰ ὁποῖα μποροῦμε νὰ σᾶς παραγγείλουμε εἶνε περιττά, ἂν δὲν τὰνα κατέψωμε μὲ λίγο... Μπονορομπέρ !...

ἁμάρτημά μου. Ζητῶ νὰ μεσολαβήσετε νὰ μὲ συχωρέσῃ ὁ θεός.

Ὁ Πάπας ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ ράβδο, τὴν κάρφωσε στὴ γῆ καὶ εἶπε :

— Ἅμα ἡ ράβδος αὐτὴ βγάλῃ ρόδα, τότε θὰ πετύχῃς καὶ τὴ συγνώμη τοῦ θεοῦ.

Ὁ Ταγχώϋζερ ἔφυγε ἀπὸ κεῖ, ἀπελπισμένος γιὰ τὴ σωτηρία του, καὶ ἀφοῦ ὁ θεὸς τὸν ἔδιωχνε ἀπὸ κοντά του, ξαναγύρισε στὸ βουνὸ τῆς Ἀφροδίτης.

Τρεῖς ἡμέρες ἐπέρασαν : Καὶ νά, τὴν τρίτη ἡμέρα ἀπὸ τὴ ράβδο τοῦ Πάπα ἐβγῆκαν ρόδα. Ὁ Πάπας, θαμπωμένος ἀπὸ τὸ θαῦμα, ἔστειλε ἄνθρώπους παντοῦ γιὰ νὰ μάθουν τί εἶχε ἀπογίνει ὁ Ταγχώϋζερ. Μὰ ἐκεῖνος δὲ βρέθηκε πουθενὰ γιατὶ εἶχε ξαναγυρίσει στὸ βουνό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Πάπας, πεθαίνοντας, ἔχασε τὸν παράδεισο, γιατὶ κανένας Πάπας, κανένας ἱερεὺς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάζῃ ἕναν ἁμαρτωλό.

Ὅσο μεγάλα καὶ ἂν εἶνε τὰ ἁμαρτήματα τῶν θνητῶν, ἡ καλωσύνη τοῦ θεοῦ, μπορεῖ πάντοτε νὰ τὰ συγχωρήσῃ.

Δὲν ἦταν ὡστόσο ἡ φορὰ αὐτὴ ἡ μόνη ποὺ ἐπεκοινωνοῦσε ὁ θεὸς μ' ἕναν ἀρχηγὸ τῆς ἐκκλησίας, διὰ μέσου τῶν ρόδων.. Ὅταν κάποτε ἐπρότειναν στὸν Πάπα νὰ ἐγγράψῃ στὸ μαρτυρολόγιο μιὰ φημισμένη Ἰνδή, ἁγία τοῦ Περοῦ, τὴν τρισμακάριστη Ρόζα τοῦ Λίμα, ἀπάντησε ὅτι δὲν ἐπίστευε ποτὲ στὴν ἁγιότητα μιᾶς Ἰνδῆς, ἀκόμα κ' ἂν ἔβλεπε νὰ βρέχῃ ρόδα. Μόλις δὲ ἐπρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια, μιὰ βροχὴ ρόδων ἐκάλυψε τὸ Βατικανό, ἡ ὁποία δὲν ἔπαψε παρὰ μόνο ὅταν ὁ Πάπας, βεβαιωμένος πειὰ γιὰ τὴν ἁγιότητά της, κατεχώρησε στὸ μαρτυρολόγιο τὴν Ἁγία τοῦ Περοῦ.

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΠΑΡΑΞΕΝΕΙΕΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΝΟΜΑΧΩΝ

Σκοπευταὶ μιὰ φορά. Πῶς ἐτραυματίσθησαν οἱ... μάρτυρες !.. Ἡ μονομαχίες τοῦ Σαρσαί. Μονομαχία ὑπό... ὀμβρέλλαν !.. «Μέχρι θανάτου» !.. Ἡ στοργικὴ ἀδελφή. Μονομαχία ποὺ καταλήγει σέ... γάμον !..

[Ἀπὸ μίαν συλλογὴν περιφήμων ἀνεκδότων μονομαχιῶν, μεταφράζουμε καὶ δημοσιεύουμε ἐδῶ τὰ καλύτερα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας].

Τὸ 1909 στὴν Νεάπολι τῆς Ἰταλίας ἐμονομάχησαν κάποιος εὐπατρίδης μὲ κάποιον κομψευόμενο τῆς ἀστικῆς τάξεως, ποὺ σύχναζε στ' ἀριστοκρατικὰ σαλόνια. Ἡ μονομαχία ἔγινε μὲ περίστροφο. Φαίνεται ὅμως ὅτι καὶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦσαν τόσο ἀδέξιοι σκοπευταί, τόσο ἀνίκανοι, ὥστε ἀντήλλαξαν... ἀπὸ ἓξ σφαῖρες ὁ καθένας καὶ δὲν ἐχτυπήθηκε οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. Ἀντιθέτως ὅμως... ἐπληγώθηκαν καὶ οἱ τέσσερες μάρτυρές τους ποὺ στεκόντουσαν παράμερα, ὁ ἕνας μάλιστα τόσο πολὺ σοβαρά, ὥστε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες πέθανε,συνεπείᾳ τοῦ τραύματός του !..

***

Ὁ διάσημος γάλλος κριτικὸς τοῦ περασμένου αἰῶνος Φραγκίσκος Σαρσαὶ εἶχε κάνει πολλὲς μονομαχίες στὴ ζωή του μὲ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι ἐνόμιζαν ὅτι ἡ κριτικές του τοὺς ἐπρόσβαλλαν.

Σὲ μιὰ ἀπ' τὶς μονομαχίες του αὐτὲς ποὺ γινότον μὲ πιστόλι, ἐνῶ οἱ δυὸ ἀντίπαλοι εἶχαν ἀνταλλάξει ἀπὸ δυὸ σφαῖρες ἄνευ ἀποτελέσματος, ἄρχισε νὰ βρέχῃ. Τότε ὁ Σαρσαὶ ἔκανε νεῦμα νὰ διακοπῇ ἡ μονομαχία. Καὶ ὅταν ἐπλησίασαν οἱ μάρτυρες ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν μιὰ ὀμβρέλλα :

— Δὲν μ' ἐνδιαφέρει καθόλου ἂν σκοτωθῶ, τοὺς εἶπε, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ καὶ νὰ γίνω μούσκεμμα ἀπ' τὴν βροχή !..

Ἐννοεῖται ὅτι οἱ μάρτυρες εὑρῆκαν σωστὴ τὴν ἀξίωσή του καὶ ἔσπευσαν νὰ τοῦ βροῦν ὀμβρέλλα γιὰ νὰ συνεχισθῇ ἡ μονομαχία.

Ὁ Σαρσαὶ πῆρε φλεγματικὰ μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι τὴν ὀμβρέλλα, γύρισε στὴ θέση του κ' ἄρχισε πάλι ν' ἀνταλλάσσῃ πυροβολισμοὺς μὲ τὸν ἀντίπαλό του, τὸν ὁποῖο καὶ ἐπλήγωσε ἐλαφρὰ στὸ τέλος !...

***

Στὴν Βιέννη,λίγα χρόνια πρὸ τοῦ πολέμου, ἔγινε μιὰ μονομαχία, τῆς ὁποίας ἡ λεπτομέρειες εἶνε συγκινητικὲς καὶ ἔχουν κάτι τὸ μυθιστορηματικό.

Σ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικώτερα κέντρα ἐλογομάχησαν δυὸ νέοι τῆς ἀνωτάτης κοινωνικῆς τάξεως, ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ δύο τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς. Ἐπειδὴ δὲ τὰ λόγια ποὺ ἀντήλλαξαν ἦταν πολὺ βαρειὰ ἔθεσαν ὡς ἀμετάκλητον ὅρο *«νὰ μονομαχήσουν μέχρι θανάτου !»* Ὡς ὅπλο εἶχαν διαλέξει τὸ περίστροφο.

Ὁ ἕνας ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους εἶχε μιὰ ἀδελφή, ἡ ὁποία τὸν ἐλάτρευε ἐξαιρετικὰ καὶ τὴν ὁποία κ' ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τρυφερά, γιατὶ ἦσαν μοναχοπαίδια καὶ ὀρφανοὶ γονέων. Ἡ ἀδελφή του λοιπὸν ὅταν ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μονομαχήσῃ ὁ λατρευτός της ἀδελφός, καὶ μάλιστα μὲ ὅρους τόσο βαρεῖς, ἀπεφάσισε νὰ μεταχειρισθῇ κάθε μέσον γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὴν μονομαχία.

Μέσ' στὴν ἀπελπισία της σηκώθηκε καὶ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τοῦ μίλησε μὲ τὰ πιὸ συγκινητικὰ λόγια ποὺ τῆς ἐνέπνεε ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἀδελφό της, τὸν παρεκάλεσε δὲ νὰ μὴ τῆς τὸν σκοτώσῃ. Συγκινημένος ἀπὸ μιὰ τόσο μεγάλη ἀδελφικὴ στοργὴ καὶ σαγηνευμένος ἀπὸ τὴν ὠμορφιά, τὴ χάρι καὶ τὴν ἀφέλεια τῆς κόρης, ὁ νέος τῆς ἔδωσε τὸν λόγο τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ πυροβολοῦσε στὸν ἀέρα.

Ἐνθαρρυνθεῖσα ἀπ' τὴν πρώτη ἐκείνη ἐπιτυχία της ἡ νέα καὶ μὴ θέλοντας νὰ πάρῃ στὸν λαιμό της τὸν ἀντίπαλο τοῦ ἀδελφοῦ της ποὺ ἔδειξε τόση μεγαθυμία καὶ τόση εὐγένεια ψυχῆς, πῆγε στὸ σπίτι, πῆρε κατὰ μέρος τὸν ἀδελφό της καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ μιλάῃ συγκινητικὰ καὶ νὰ τοῦ τονίζῃ πόσο ἦταν ἐγκληματικὸ νὰ ἀφαιρέσῃ κανεὶς τὴν ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ νὰ σκορπίσῃ τὸ πένθος καὶ τὴν ἀπελπισία σὲ μιὰ οἰκογένεια ποὺ δὲν τοῦ εἶχε κάνει κανένα κακό. Τοῦ μίλησε μὲ τόση πειστικότητα ὥστε στὸ τέλος κατέληξε νὰ τοῦ ἀποσπάσῃ τὴν ὑπόσχεσι πὼς θὰ πυροβολοῦσε στὸν ἀέρα!

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δύο ἀντίπαλοι,χωρὶς νὰ ξέρῃ ὁ ἕνας τὴν ὑπόσχεσι τοῦ ἄλλου πρὸς τὴν νέαν, βρεθῆκαν μαζὺ μὲ τοὺς μάρτυράς τους καὶ μὲ τὸν ἀπαραίτητον γιατρὸ στὸ συμφωνημένο μέρος. Τοποθετηθῆκαν ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον μὲ τὸ περίστροφο ὁ καθένας στὸ χέρι. Ὅταν ὅμως ὁ διευθύνων τὰ τῆς μονομαχίας ἐφώναξε τὸ σύνθημα «πῦρ !» οἱ παριστάμενοι εἶδαν μὲ κατάπληξι τοὺς δύο ἀντιπάλους νὰ ὑψώνουν τὰ περίστροφά τους καὶ νὰ πυροβολοῦν καὶ οἱ δύο στὸν ἀέρα !

Τὸ πρᾶγμα ἔκανε κατάπληξι, ὄχι μόνον γιατὶ εἶχε τεθῆ ὅρος *«μέχρι θανάτου»*, ἀλλὰ γιατὶ καὶ οἱ δύο νέοι ἦσαν ἀπ' τοὺς καλυτέρους σκοπευτὰς τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως, ἔφθασε στὸν τόπο τῆς μονομαχίας ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἑνὸς τῶν ἀντιπάλων, ἡ ὁποία ἐξήγησε σ' ὅλους τὰ διαβήματα ποὺ εἶχε κάνει τὴν προηγουμενη μέρα καὶ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ εἶχε ἀποσπάσει κ' ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους, οἱ ὁποῖοι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι ἐκείνη ἔδωσαν μ' ἐγκαρδιότητα τὰ χέρια των κ' ἔγιναν φίλοι.

Ἔπειτα δὲ ἀπὸ λίγο καιρὸ ἀνεπτύχθη ἕνα τρυφερὸ αἴσθημα μεταξὺ τῆς νέας αὐτῆς καὶ τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἀδελφοῦ της, ποὺ τόσο εὐγενικὰ καὶ μὲ τόση αὐταπάρνησι τῆς εἶχε προσφέρει τὴν ζωή του, ξέροντας πὼς μὲ τὴν ὑπόσχεσι ποὺ τῆς ἔδινε βάδιζε σὲ βέβαιον θάνατον. Οἱ δυὸ νέοι ἀγαπήθηκαν τρελλὰ καὶ ἐτέλεσαν κατόπιν τοὺς γάμους τους...